

De onafhankelijke klachtencommissie als bedoeld in artikel 10 van de Wet Verplichte Geestelijke Gezondheidszorg regio Eindhoven

is inzake de klacht 2022/055 van:

de heer XXXX, geboren op XXXX, ten tijde van de klacht verblijvend op de afdeling Volte 2C, onderdeel van De Woenselse Poort, tot het navolgende oordeel gekomen.

1. De procedure

De klachtencommissie ontving op 20 juli 2022 een klaagschrift, eveneens gedateerd op 20 juli 2022, van de heer XXXX, hierna te noemen klager. Op 2 augustus 2022 ontving de klachtencommissie een toelichting bij de klacht.

De klacht richt zich volgens het klaagschrift tegen de bepaling in de huisregels van De Woenselse Poort, inhoudende dat klager geen bezoek op zijn kamer mag ontvangen.

Klager heeft zich laten bijstaan door mevrouw XXXX, patiëntenvertrouwenspersoon.

De klachtencommissie ontving op 26 juli 2022 een verweerschrift, gedateerd op 25 juli 2022, van mevrouw XXXX, hierna te noemen verweerster.

Verweerster heeft zich bij het formuleren van het verweerschrift laten bijstaan door mevrouw XXXX, juriste verbonden aan De Woenselse Poort.

De mondelinge behandeling van de klacht vond plaats op 4 augustus 2022. Klager, de patiëntenvertrouwenspersoon en de juriste van De Woenselse Poort waren aanwezig. In verband met afwezigheid van verweerster nam haar collega de heer XXXX de klachtzitting voor haar waar.

De klachtencommissie heeft de klachten via een beeldschermverbinding behandeld. Bovengenoemde personen, alsmede de leden van de klachtencommissie hebben deelgenomen aan de behandeling van de klacht via beeldverbinding.

2. Inhoud van de klacht

De klacht richt zich op:

- De bepaling in de huisregels van De Woenselse Poort, inhoudende dat klager geen bezoek op zijn kamer mag ontvangen.

3. De feiten

Klager is TBS met dwangverpleging opgelegd op grond van artikel 37a jo. 37b WvSr. Deze maatregel is ingegaan op 16 december 2021 en loopt tot 16 december 2022. Klager verblijft op de afdeling Volte 2C, onderdeel van De Woenselse Poort.

4. Standpunt van klager

Klager is het niet eens met de beperkingen die staan vermeld onder huisregel nummer 7 betreffende het ontvangen van bezoek. Hierin zijn onder andere de volgende bepalingen opgenomen: *‘Bezoek komt onder begeleiding de kliniek binnen en wordt begeleid naar de verblijfsafdeling. U kunt het bezoek ontvangen in de multifunctionele ruimte of een daarvoor aangegeven ruimte.’* en *‘Tijdens de tweede zorgovereenkomstbespreking vindt een risicotaxatie plaats, waarna het behandelteam u kan toestaan om uw bezoek op uw eigen kamer te ontvangen. Daarbij dient er geen overlast veroorzaakt te worden. Als het behandelteam op enig moment van oordeel is dat het ontvangen van bezoek op uw eigen kamer tot een onverantwoord risico leidt, dan kan het behandelteam besluiten om de toestemming om bezoek op uw eigen kamer te ontvangen weer in te trekken.’*

Volgens klager zijn huisregels bedoeld voor het regelen van algemene zaken, niet voor individuele beperkingen. Uit bovengenoemde bepalingen blijkt dat het om een individuele beperking gaat, omdat er wordt verwezen naar een risicotaxatie. Deze verschilt per persoon.

Volgens artikel 8:15 lid 1 Wvvgz moet de zorgaanbieder huisregels opstellen voor de ordelijke gang van zaken en de veiligheid, passend bij de doelgroep, in de accommodatie. Volgens klager zien de bepalingen onder huisregel nummer 7 niet op de openbare orde en veiligheid die passen bij de doelgroep in de accommodatie, omdat de orde en veiligheid ook gehandhaafd kan worden middels screening of het fouilleren van bezoek. Daarnaast duurt het in de praktijk maanden voordat er een tweede zorgovereenkomstbeperking plaatsvindt, waardoor de beperking niet in verhouding staat tot het daarmee te dienen doel. Volgens klager wordt er in de praktijk vrijwel nooit toestemming gegeven aan cliënten om bezoek op eigen kamer te ontvangen.

Klager geeft aan dat zijn netwerk schade oploopt door deze bepalingen. Hij kan op deze manier namelijk geen goede relatie onderhouden met zijn partner en kinderen. Klager heeft tijdens zijn verblijf in de PI reeds bezoek zonder toezicht gehad. Dit is zonder problemen verlopen. Wat hij gedurende die periode heeft opgebouwd, wordt nu weer teniet gedaan.

Klager is van mening dat de huisregels andere regels bevatten dan zijn toegestaan, die niet noodzakelijk en disproportioneel zijn. Er wordt in strijd met de wet gehandeld. Klager verzoekt de klachtencommissie om zijn klacht gegrond te verklaren.

5. Standpunt van verweerder

Op de afdeling waar klager verblijft geldt beveiligingsniveau 3. Cliënten op beveiligingsniveau 3 mogen bezoek ontvangen. In de huisregels is bepaald binnen welk tijdspad en op welke locaties het bezoek kan plaatsvinden. Met betrekking tot het ontvangen van bezoek op de eigen kamer, staat beschreven dat een cliënt hiervoor tijdens zijn tweede zorgovereenkomstbespreking een verzoek kan indienen. De bevoegdheid om te beslissen op dit verzoek is discretionair, waardoor het aan de instelling is om deze mogelijkheid al dan niet toe te staan.

Verweester geeft aan dat klager tijdens de tweede zorgovereenkomstbespreking de mogelijkheid heeft om een verzoek te doen voor het ontvangen van bezoek op zijn eigen kamer. Conform de juridische titel van klager vindt er zes maanden na de eerste zorgovereenkomstbespreking een tweede zorgovereenkomstbespreking plaats.

De instelling is van mening dat zij gelet op de proportionaliteit, subsidiariteit, veiligheid en doelmatigheid correct handelt. Volgens de Wet verplichte ggz is de instelling verplicht huisregels op te stellen die de ordelijke gang van zaken regelt voor de doelgroep die er verblijft. Klager is niet voor niets op beveiligingsniveau 3 geplaatst, waardoor de huisregels voor dit niveau gelden. Daarnaast wordt hij in de overige mogelijkheden tot het ontvangen van bezoek niet beperkt. Hij kan het bezoek ontvangen in de multifunctionele ruimte of een daarvoor aangegeven andere ruimte. Aangezien de huisregels voor alle cliënten op dit beveiligingsniveau gelden is er thans geen sprake van een beperking conform artikel 9:9 lid 3 Wvvgz.

Verweester verzoekt de klachtencommissie om de klacht ongegrond te verklaren.

6. Bevoegdheid van de klachtencommissie

Door klager wordt in de toelichting op zijn klacht aangegeven dat hij in De Woenselse Poort verblijft met als opname-titel TBS-dwang. Daarom is hoofdstuk 9 paragraaf 1 Wvvgz van toepassing op zijn verblijf in De Woenselse Poort en op de behandeling van zijn psychische stoornis. Om deze reden zou klager een klacht als bedoeld in artikel 8:15 Wvvgz, over de huisregels, bij de klachtencommissie kunnen indienen.

De klachtencommissie deelt deze opvatting van klager niet.

Voor de klachtencommissie is het duidelijk dat een betrokkene aan wie verplichte zorg kan worden verleend op grond van artikel 3:1 Wvvgz een klacht kan indienen over de nakoming van een verplichting of een beslissing op grond van artikel 8:15 Wvvgz. Het betreft dan personen aan wie verplichte zorg kan worden verleend op grond van een zorgmachtiging, een crisismaatregel, een machtiging tot voortzetting van de crisismaatregel, een beslissing tot tijdelijke verplichte zorg voorafgaand aan een crisismaatregel of een beslissing tot het verlenen van tijdelijke verplichte zorg in een noodsituatie als bedoeld in de artikelen 8:11 en 8:12 Wvvgz.

In hoofdstuk 9 van de Wet Verplichte GGZ zijn echter bijzondere bepalingen opgenomen ten aanzien van personen die met een strafrechtelijke titel zijn opgenomen. Dergelijke personen worden in de Wet Verplichte GGZ dus niet per definitie gelijkgesteld met de personen die in artikel 3:1 Wvvgz worden genoemd. In artikel 9:1 lid 1 Wvvgz wordt beschreven dat op personen die op grond van TBS-dwang in de instelling verblijven voor het verblijf in de accommodatie en de behandeling van de psychische stoornis het bepaalde in paragraaf 1 van toepassing is. De klachtencommissie is van mening dat de huisregels zien op het verblijf in een accommodatie. Dat betekent dat in paragraaf 1 van hoofdstuk 9 Wvvgz een bepaling opgenomen zou moeten zijn waaruit blijkt dat een persoon die in de accommodatie verblijft op grond van TBS-dwang kan klagen over de huisregels. Paragraaf 1 van Hoofdstuk Wvvgz bevat echter geen bepaling die het voor cliënten die op grond van TBS-dwang in een accommodatie verblijven mogelijk maakt om op grond van artikel 8:15 Wvvgz een klacht over de huisregels bij de klachtencommissie in te dienen.

Door klager is bij de mondelinge behandeling van de klacht naar voren gebracht dat de klachtencommissie in het verleden wel klachten over de huisregels van cliënten die in GGzE verbleven met als opname-titel TBS-dwang zou hebben behandeld. De klachtencommissie zou daarom ten aanzien van klager te streng en inconsequent handelen door de klacht niet in behandeling te nemen. Door klager is in dat verband gewezen op de beslissing van de klachtencommissie van 11 oktober 2021, met klachtnummer 2021/47. En de uitspraak van de Rechtbank Oost-Brabant van 29 maart 2022 met zaaknummer C/01/376392 / FA RK 21-5154 over dezelfde klacht die eerder door de klachtencommissie ongegrond werd verklaard.

De klachtencommissie is in haar administratie nagegaan of zij eerder wel klachten over de huisregels van cliënten die op grond van TBS-dwang in GGzE verbleven in behandeling heeft genomen. Dat bleek niet het geval. De klacht waarnaar klager verwijst richtte zich niet op de huisregels op zich. De klacht richtte zich op een opgelegde beperking in het gebruik van internet en telefoon op grond van de huisregels, terwijl klager juist moest leren omgaan met het gebruik van internet en de telefoon. Het leren omgaan met internet en de telefoon zou daarom een behandeldoel dienen. De aan klager opgelegde beperkingen zouden daarom moeten volgen uit het zorgplan van klager en dus niet op grond van de huisregels, maar op grond van artikel 9:9 lid 2 Wvvgz hebben moeten worden opgelegd. Er is dus een wezenlijk verschil tussen de klacht zoals klager die aan de klachtencommissie heeft voorgelegd en de klacht waaraan klager bij wijze van precedent aan refereert. De klacht van klager richt zich immers op de algemene strekking van de huisregels op het ontvangen van bezoek en niet tegen een beperking van het ontvangen van bezoek op grond van artikel 9:9 lid 1 Wvvgz. Er is dus ook geen sprake van ongelijke behandeling van klager door de klachtencommissie.

De klachtencommissie wil er hier ook op wijzen dat de Rechtbank Oost-Brabant de klacht waaraan klager refereert ongegrond heeft verklaard, omdat gebleken was dat het gebruik van internet en de telefoon geen behandeldoel dient, omdat dit niet blijkt uit het zorgplan. Verder was de rechtbank van oordeel dat de omstreden bepalingen uit de huisregels zien op de ordelijke gang van zaken en de veiligheid in de accommodatie en passend zijn bij de doelgroep. Ook om die reden werd de klacht ongegrond geacht.

De klachtencommissie acht zich om deze redenen niet bevoegd om de klacht van klager te beoordelen.

7. Beslissing

De klachtencommissie verklaart zichzelf omtrent de klacht over:

- De bepaling in de huisregels van De Woenselse Poort, inhoudende dat klager geen bezoek op zijn kamer mag ontvangen; **NIET BEVOEGD**

Deze beslissing werd genomen te Eindhoven op 4 augustus 2022 door de klachtencommissie, bestaande uit de heer XXXX, voorzitter, en de leden mevrouw XXXX, psychiater, en de heer XXXX, in tegenwoordigheid van mevrouw XXXX, plaatsvervangend secretaris.